

Fred, zoals hij door zijn familie werd genoemd, werd geboren op 12 maart 1920 in Stirling, Schotland. Hij was de oudste van vijf jongens en drie meisjes. Als eerstgeborene was hij de grote trots en geluk van zijn grootmoeder. Op driejarige leeftijd ging zijn familie naar Canada en vestigden zich in Chatham. Zijn doopblad vermeldt de datum 19 februari 1921 en is ondertekend door een bisschop. De ouders, William en Alexandra Laurie en hun grote gezin waren regelmatige bezoekers van de congregatie van de Christ Church en alle kinderen bezochten de zondagsschool. Als oudste in het gezin had Fred speciale aandacht voor zijn jongste broer Robert, die hij regelmatig meenam naar filmvoorstellingen. Op zaterdagen konden zij s'ochtends voor 5 Can. dollars naar alle filmvoorstellingen toe.

In die tijd woonde de familie Laurie aan de Wellington Street East no: 163. Zijn schoolperiode heeft Fred na acht jaar bij de Queen Mary school afgesloten, daarna ging Fred verder om zijn 9e graad te halen op de Chatham Vocational school. Eén van de projecten dat jaar was houtbewerking. In zijn spaarzame vrije tijd hield Fred ervan om softbal en voetbal te spelen. Zijn grootste passie was evenwel het bijhouden van een plakboek met marine- en koopvaardijschepen. Verrassenderwijs werd Fred stilletjes aan een wapenexpert –voornamelijk van handwapens. Als onderdeel van zo'n groot gezin nam hij ook een deel van het huishouden voor zijn rekening en paste op zijn jongere broertjes en zusjes.

Gedurende een korte tijd volgde Fred enkele 10^e graads vakken op de avondschool en werkte hij op de tabaksvelden. Hij aanvaardde vervolgens een full-time functie in de stad bij het CPR Hotel dat in de Noordoostelijke wijk lag tussen de King- en de William Street. Terwijl hij daar de lunches verzorgde ontving Fred een redelijk inkomen en ging daarnaast verder met zijn militaire training.

Vanwege zijn belangstelling voor militaire zaken ging hij in 1938 bij de Canadese militie. Met de merkbare dreiging van oorlog in Europa voelden de Canadezen de dringende noodzaak om het leger in te gaan, om te strijden voor democratie en vrijheid. Er werden meer dan dertig trainingscentra gebouwd en 5 mannelijke leden van het gezin Laurie gingen het leger in. Het dagelijkse militaire leven was een afwisseling van actieve training en oefening. Hun lichamen raakten gehard, de mannen werden over geheel Canada verspreid, hun vaardigheden en wapenkennis werden vergroot en ze raakten gewend aan het legervoedsel.

Fred en Isabel Emma Clough zijn op 28 december 1940 tijdens een militaire ceremonie getrouwd in de Christ Church.

Beladen met hun behaalde diploma's waren Fred en zijn medeofficieren nu gereed om de strijd met de vijand aan te gaan. Zij gaven gevolg aan dringende oproepen van de regering en zelfs leenden de soldaten geld aan de overheid voor de oorlogsinspanningen. Fred kocht ook oorlogsobligaties. In de correspondentie van Fred en Isabel passeren vele dagelijkse gebeurtenissen uit die tijd. Fred vernoemde zijn zoon naar het Chatham's regiment:..Kent. Omdat Fred nog steeds in Canada was, was het eenvoudig voor de familie om met elkaar in contact te blijven.

Rapporten over Fred's optreden waren zeer positief:

24 februari 24, 1943 door Kapitein Wilander:

".. zeer geschikt om naar Europa te gaan samen met een broer bij de 2e Divisie Een slimme, goed uitziende, attente en enthousiaste jonge officier. "

3 Maart, 1943 door Kapitein Mackenzie bij OTC in Gordon Head, BC.:

"Trainingsvaardigheden uitstekend. Intelligent, efficiënt en een goed waarnemer".

Uiteindelijk kwam het bevel om Canada te verlaten en op weg naar de slagvelden in Europa te gaan. Fred vertrok uit Halifax op 6 april 1944, met de S.S. Cavina (7000 ton). Hij ontscheepte in het Verenigd Koninkrijk op 23 april 1944 en de volgende morgen zag hij Londen al. Na een zeer kort bezoek aan Schotse familieleden nam hij de nieuwe verantwoordelijkheden op zijn schouders.

Vanwege een overschot aan officieren bij het Canadese leger en een nijpend tekort aan gekwalificeerde officieren bij het Engelse leger kwamen de beide regeringen een Can-Loan overeenkomst overeen. Bijna 700 Canadese officieren werden gedetacheerd bij het Engelse leger. John Alfred Laurie was een van deze Canadezen en was zeer vereerd dat hij werd geplaatst bij het 1ste Royal Norfolk Regiment. Toen de geallieerden in de oorlog het initiatief namen en de AS mogelijkheden in het defensief gedwongen werden, was Fred betrokken bij de grootste aanval, die ooit op het Europese vasteland plaatsvond. Op 6 juni 1944 landen geallieerde troepen op de stranden van Normandië.

Fred schreef in zijn dagboek:

Dinsdag 6 juni: operatie Overlord: geland " D-day" in Normandië.

Terwijl deze laconieke zinnen van Fred verhaalden van deze historische gebeurtenis, overviel hem toen plotseling de realiteit dat hij zijn weg op het strijdtoneel moest proberen te vinden in de opmars door Noord Frankrijk, samen met de vele duizenden Canadese en geallieerde bevrijders. Fred Laurie raakte gewond, werd geëvacueerd en voor herstel teruggebracht naar Engeland.

Hij werd met een verwonde hand en een bloedvergiftiging met het hospitaalschip 'de Duke of Lancaster' op 27 juni 1944 vervoerd uit Frankrijk. Het schip kwam de volgende dag in Southampton aan.

De verschrikkelijke gevechten en verwoestingen gingen door tijdens de opmars in Noordwest Europa. Een herstelde luitenant Laurie keerde op 3 december 1944 terug op het vasteland, om weer mee te vechten. Hij werd wederom geplaatst in de voorste linies en trok al strijdend naar Holland en Duitsland. Fred en zijn mannen joegen de Duitsers op de vlucht.

Tijdens de slag om het Rijnland, codenaam "Blockbuster" onderscheidde Fred zich in de gevechten en verdiende 'the Military Cross'. In de bijbehorende oorkonde werden zijn acties als volgt omschreven:

"Bij de verovering van Kervenheim (D), op 28 februari 1945, was deze officier één van de pelotonscommandanten. In de compagnie werden de commandant en 2 andere officieren dodelijk gewond en nam hij vervolgens direct als tijdelijke commandant de leiding. Met grote vaardigheid en onder voortdurend vijandelijk vuur van sluipschutters, speelde hij het klaar dat door zijn compagnie de tegenaanval van de vijand werd teruggeslagen en deed hij persoonlijk mee aan de acties. Niet tevreden met een defensieve opstelling, zette hij gevechtspatrouilles in om de Duitse tegenaanvallen te voorkomen en door zijn bijzondere leiderschap en het bekwame gebruik van vlammenwerpers, werd de overmacht van de vijand weerstaan. Tijdens deze hele operatie was zijn leiderschap en het omgaan met en het bestrijden van gevaar zeer opvallend. De wijze waarop hij zijn nieuwe verantwoordelijkheid nam en zijn taken als compagniescommandant uitvoerde waren van uitzonderlijke klasse"

Bij de Duitse stad Bremen, hielden zijn dagboek aantekeningen op omdat een dodelijke kogel hem, drie weken voor het eind van de oorlog, toch nog trof.

En wederom werd er een administratieve procedure in gang gezet om een dossier van een dappere gesneuvelde Canadees af te sluiten. Zijn laatste soldij werd aan zijn weduwe en twee kleine kinderen, twee en vier jaar oud, gestuurd.

Vandaag de dag wordt de herinnering aan hem levend gehouden in verschillende plaatsen: Chatham, the Can-Loan Memorial in Ottawa en in de harten van zijn weduwe, kinderen en broers.

Hij werd tijdelijk gegraven in Okel (D) en herbegraven op het Canadese ereveld in Holten. Plot: 4: rij: H graf: 10

